

NAPSALA A ILUSTROVALA
ELIŠKA MAULEOVÁ
PŘÍBĚHY
PANÍ VILEMÍNY

NAPSALA A ILUSTROVALA
ELIŠKA MAULEOVÁ

PŘÍBĚHY PANÍ VILEMÍNY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Eliška Mauleová

PŘÍBĚHY PANÍ VILEMÍNY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8221. publikaci

Ilustrace Eliška Mauleová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 152
Vydání 1., 2021

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021
Cover Illustration © Eliška Mauleová, 2021

ISBN 978-80-271-4501-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-3063-4 (print)

OBSAH

Předmluva	7
O tom, jak si paní Vilemína ochočila vochechuli	10
O sově, která špatně viděla	18
Jak paní Vilemína pomohla nešťastnému zajíčkovi	26
Víla od mechové studánky	33
Jak divočák Tonda nemohl najít své ztracené pruhy	42
Jak brouk chrobák polekal zlomyslné hvězdičky	48
Když datla bolí hlava	55
O skřítku Křupínkovi	64
O pyšné muchomůrce	71
O kouzelné lesní medicíně	79
O tom, jak skřítek Houbílek ztratil svůj klobouk	83
Jak veverka Zrzka schovala všechny oříšky	90
O polepšených skřítcích Zlobílcích	97
Jak se noční můra stala užitečnou	103
Jak se kapradinový mužík spřátelil s lístkovou vílou	109
Jak se bubák Ota polekal	117
O hladovém trpaslíkovi	122
Jak jezevec Ríša soutěžil s panem bobrem	131
O tom, jak hejkal Láďa nasydlnul	136
Jak světluškám zhasly zadečky	144

PŘEDMLUVA

Na kopci u lesa bydlí paní Vilemína. Je na světě už tak dlouho, že si musela miliontřikrát ostříhat své vlasy, protože jinak by se daly nejméně desetkrát omotat kolem její chaloupky. A to by nebyla žádná slast. Jistě si umíte představit, jakou práci by dalo je ráno učesat, a nejméně dva dny by trvalo uplést z nich cop. A na to by neměla paní Vilemína čas. Má na práci mnohem důležitější věci než česání předlouhých vlasů. Není to totiž žádná obyčejná babička. Je kouzelná! A tak není divu, že ji zná celý les. Všechna zvířátka i lesní skřítky, víly a jiné kouzelné bytosti umí najít cestu k její chaloupce. Cestička je to úzká, schovaná v kapradí a vysoké trávě, aby ji našel jen ten, kdo má dobré srdce a opravdu potřebuje pomoc.

Chaloupka je veliká tak akorát, aby se do ní vešlo všechno, co paní Vilemína potřebuje ke svému kouzelnému pomáhání. Uvnitř byste našli stoleček z dubové kůry, postýlku z březových větvíček, koberec z netopýřích chloupků nebo třeba křeslo ozdobené sojčími períčky. Sama paní Vilemína si ale nejvíce cení svých chytrých knih. Dívá se do nich, když zrovna zapomene nějaké

důležité zaklínadlo anebo si chce jen tak něco přečíst před spaním. Střecha chaloupky je pokrytá mechem a kapradím, a tak byste ji mohli snadno přehlédnout, i kdybyste ji měli přímo před nosem. Nedivte se, to už jsou kouzla a čáry paní Vilemíny.

O TOM, JAK SI PANÍ VILEMÍNA OCHOČILA VOCHECHULI

Paní Vilemína je dobrák od kosti. Hospodaří si ve své chaloupce a pomáhá všem zvířátkům i kouzelným lesním bytostem. Dohlíží na to, aby v lese panoval klid a mír a všichni se měli hezky. V létě chodí sbírat kvetoucí bylinky a divotvorné rostliny, aby z nich mohla vařit své kouzelné čaje a lektvary.

Zrovna když se jednou vracela z lesa s plnou nůší borovicových šišek a v mošničce u pasu měla pochytné žabí škytance, které jsou důležitou přísadou do kvákavého perníku, cvrnklo ji něco do nosu. Zprvu si myslela, že jeden škytanec z pytlíčku vyskočil a trefil se jí přímo mezi oči, ale mošnička byla pevně zavřená. Rozhlédla se kolem a nahoře, vysoko v koruně rozložitého modřínu, zahlédla malou chlupatou kouli. Zamžourala, aby se lépe podívala, a vtom CVRNK! Pecka ji trefila přímo do nosu.

Paní Vilemína se zakabonila. Tak se mi zdá, že si ze mě někdo dělá legraci! pomyslela si, ještě jednou dlouze pohlédla vzhůru a najednou poznala, co to tam ve větvích sedí. Vochechule!

Ano, je to tak. Vochechule jsou malá chlupatá stvoření. Srst jim trčí na všechny strany a neplecha jim kouká z očí. Mají velkou tlamičku, kterou se škodolibě chechtají, kdykoliv provedou nějakou kulišárnu, a poměrně dost slintají.

Než se paní Vilemína vzpamatovala ze zásahu, zaslechla ze stromu skřehotavý chechot.

„Chahaha hehe chichi.“ Vochechule na ni kouká s pusou od ucha k uchu a už už jí chce slina skápnout paní Vilemíně na rameno.

„Herdek filek, zatracená vochechule. Však já na tebe něco vymyslím,“ brblala si pro sebe paní Vilemína a vydala se zpátky ke své chaloupce.

Doma listovala celý den a noc v chytrých knihách, a když našla, co hledala, dala se do vaření. Za chvíli už se z komína vesele kouřilo a paní Vilemína se točila jen kolem kotlíku. Míchala bublající směs a zvesela si zpívala:

„Chystám velkou dobrotu,
neznám žádnou lakotu.
Hodím tam kus mechu
bez velkého spěchu,
přidám čtyři houby,
šoupnu to do trouby.
Vochechuli spadne brada,
bude velká, velká švanda!“

Když měla paní Vilemína navařeno a napečeno, zabalila svůj lahodný voňavý výtvar do šátku a vydala se směrem k modřínu. Popravdě nebyl její výtvar zas tak lákavý, jak by se mohlo zdát. Byl tak akorát dobrý pro vochechuli. Ta totiž zbaští cokoliv.

Jak se paní Vilemína blížila ke stromu, mluvila potichu a klidným hlasem: „Neboj se, vochechulko. Já jsem hodná paní Vilemínka. Nesu ti dobrůtku. To si pošmákneš.“ Rozbalila šátek, vyndala z něj třesoucí se rosol, položila ho na pařez pod strom a odešla.

Další den se vše opakovalo, Vilemína opět přinesla rosol, který z pařezu do druhého dne zmizel. Pak už pod modřínem na paní Vilemínu nečekal jen prázdný šátek, ale i vochechule. Seděla na pařezu a slintala. Jakmile se Vilemína přiblížila, ustrašeně vyskočila zpátky na strom a koukala dolů, jak se jí servíruje

nová porce rosolu. Za dalších pár dní už se vochechule nebála a paní Vilemína se k ní mohla i přiblížit. Netrvalo dlouho a nechala se od ní dokonce pohladit. Vlastně se jí to nové kamarádství docela líbilo, a kdyby uměla mluvit, jistě by paní Vilemíně pochválila její kuchařské umění. Protože to ale nedovedla, alespoň se zvesela zachechtala, kdykoliv viděla svou novou přítelkyni přicházet.

Nakonec už vochechuli nebavilo na paní Vilemínu každý den čekat u modřínu, a tak se k ní nastěhovala do chaloupky. Vlastně většinu času trávila na střeše za komínem, protože tam bylo krásně teploučko a paní Vilemína ji nechtěla do chaloupky pouštět.

„Hrozně naťapeš a pouštíš chlupy,“ říkávala jí stará paní.

Vochechuli to nevadilo. Seděla na střeše a hlídala, jestli někdo nejde, a když se blížil nějaký návštěvník, začala se chechtat na celé kolo: „Che he he! Chi hi hi!“ Byla moc ráda, že má nový domov a kamarádku. A co bylo na tom všem nejlepší? Přece ten výtečný lahodný rosol vonící po smrdutých ponožkách.

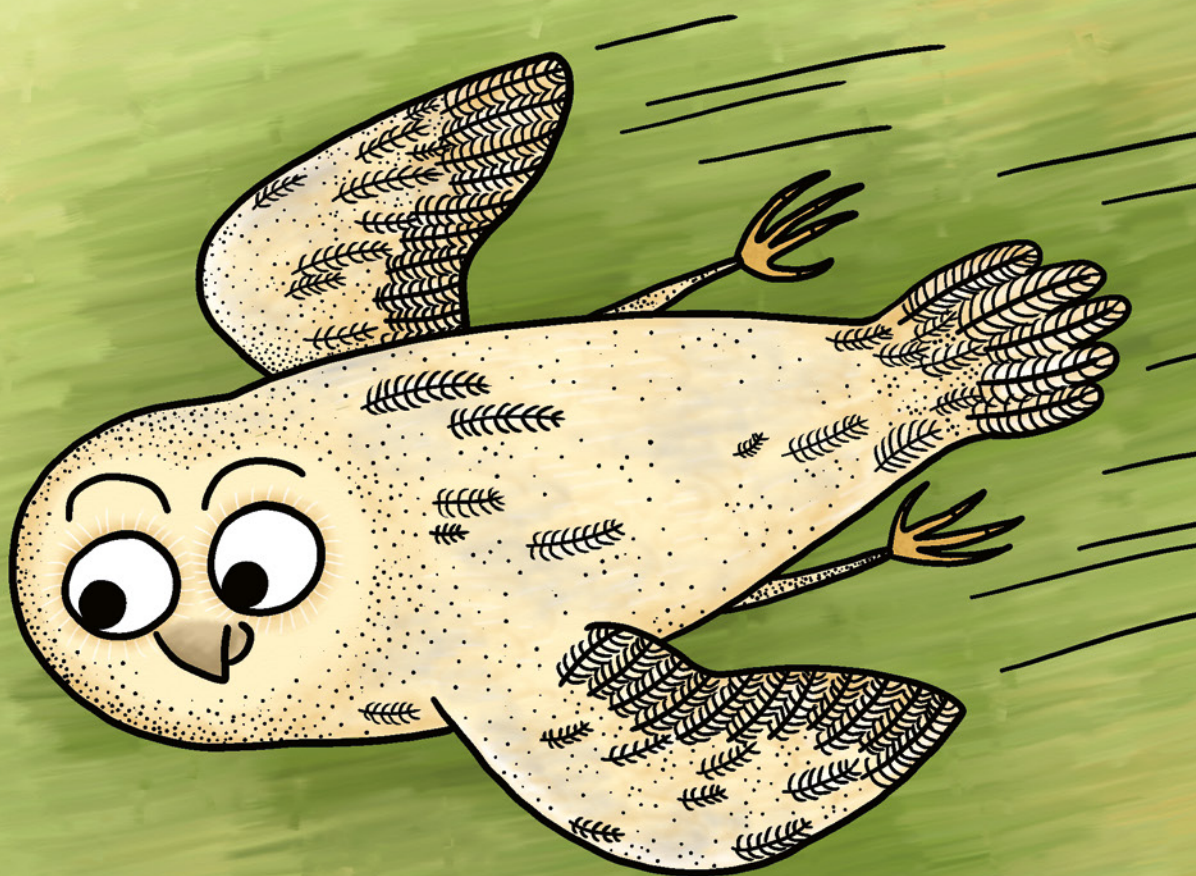

O SOVĚ, KTERÁ ŠPATNĚ VIDĚLA

Víte, kdo je hned po paní Vilemíně druhou nejmodřejší bytostí v lese? Přece sova. Jmenuje se Amálka a je už hodně stará. Má jemné šedožluté peří, jakoby vybledlé věkem. Přes den pospává vysoko na mohutném buku nedaleko Vilemíniny chaloupky a v noci létá po lese a pomáhá svým zvířecím kamarádům. Dalo by se říct, že fušuje paní Vilemíně do řemesla. Ráda zastane některé její povinnosti, aby staré paní trochu ulevila. Obě dámy jsou ale velkými kamarádkami a často se navštěvují.

Sova má obrovské černé oči. To aby dobře viděla v noci, když je tma. Pokud někdo v lese potřebuje pomoci a paní Vilemína zrovna nemá čas, protože míchá svůj lahodný lektvar nebo se učí nějaké krkolomné zaklínadlo, vyletí Amálka ze svého úkrytu a neslyšně sviští lesem, aby byla rychle tam, kde je potřeba. Nejednou se stalo, že se onen nešťastník v nesnázích lekl, když se u něj sova znenadání objevila. Amálka totiž umí létat tak potichu, že by ji ani zajíc s největšíma ušima nezaslechl.

Jednou v létě, zrovna když byla taková vedra, že si večer celý les oddechl a těšil se, až se konečně trochu zchladí v nočním stínu, zavolali si malí černí mravečkové paní Vilemínu na pomoc. Nemohli se totiž dohodnout se zrzavými sousedy, kde postaví svá mraveniště. Černí mravenci chtěli mít svůj hrad pod vysokým smrkem, ale zdálo se jim, že zrzaví mravenci staví své mraveniště moc blízko. A zrzaví naopak tvrdili, že pod smrkem začali stavět jako první, a nechtěli se o tak pěkné místo s nikým dělit. Ať to bylo, jak chce, nikdo neměl v úmyslu ustoupit. Hrozilo, že se malí tvorečkové poperou. To by byla mela.

Paní Vilemína bohužel zrovna měla rozdělanou důležitou práci v kuchyni, a tak se nemohla k mravencům vypravit osobně. Přípravovala totiž dušené myší prdíky a ty se nesmí připálit, jinak totiž hrozně smrdí. Poprosila proto svoji drahou přítelkyni sovu Amálku, aby se zaletěla ke smrku podívat a mravencům domluvila. Amálka neváhala a vydala se na cestu. Vilemína pokračovala ve vaření a přemýšlela o mravenčím sporu. Těšila se, až jí sova přiletí povyprávět, jak to všechno dopadlo.

Jenže Amálka se pořád nevracela. Paní Vilemíně už začalo být divné, kde se sova zdržela. Uhasila proto oheň, přikryla kotlík poklicí, aby jí myší prdíky nevyprchaly, a vydala se sovu hledat.

Štrádovala si to lesem přímo k mraveništím a cestou se rozhlížela s nadějí, že Amálku někde zahlédne. Začínala se už trochu strachovat, co se asi její kamarádce mohlo přihodit. Jakmile ale dorazila k vysokému smrku, bylo jí vše jasné. Pod stromem se jako dva velké hrady tyčila obě mraveniště. Příbytek černých mravenců byl o něco vyšší, ale nebylo se čemu divit, protože černí mravenci jsou o kapánek větší než jejich zrzaví kamarádi. Zvláštní ale bylo, že ze samého vrcholku jednoho z mravenišť trčely dva soví pařáty.